

עין משפט
נר מצודה
כג:

עבד א מיי' פירט משה'
 ויספדי נראה הלכ' ח
 סמג לאוין קהל טושי' אהר'
 יסיון ו סעף א:
ב ב מיי' שס הלכ' יג
 סמג לאוין קהל
 טושי' שס סיון ו סעף א:
ג ג מיי' שס הלכה יא
 טושי' שס סעף ד:
ד ד מיי' שס הלכה ב:

תוספות רי"ד

[illegible][illegible]

אפוא דעד הא תו למא לי הוי
והאי דקאמרה הכי יתמות נס
והבחרתי טהורה ואמר לה עד
לאו כל כמינה חברתה משת
דרישא מהו דתימא כי מו
דמכשרא נפשה אימא לא מה
זה אומר כן אני וזה אומר
זה הרי אלו נאמנין דרבי יהוד
אמר רבי אלעזר אימתי במ
מעלין לכהונה על פי עד א
מעלין לכהונה על פי עד א
מורה רבי יהושע משום דאי
דממונא אימא לא ואי תנא

לדבר במקום עד כשר: **הנה**
אם זה. שכל אחד ואחד
וכל שכן הכה לרצוא לתימח
לערכך בין ר' לעזרז קמח דר'
שאלך זה הפה שחמיר ליל:
וגרם לעזמח הפסד ממון
לדיכא דררמ. רמנמח. לגביה
לדיני הוא לעזמח קסדוהמ
לסחמון מהני לעזמח
לסחמון מהני לעזמח

הסעיף עוסק בעודם נכוחים ונ"ח לא הוצא חסם כגון דאמרי דהס

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

ען זאת אומרת נשכחתי
הורה אני דהא בדאיכא
סא דאירי דאיעהו לא
הכי לא מהימני:

תני' שתי נשים
וביתי ומהורה אני

שנשכחו זאת ואמרת
 זאת אמרת נשכחתי
 "ובזמן שהן מעידות
 נותן: גמ' ת"ר ¹⁶אני
 נאמנת אני מהורה
 נאמנת אני וחברתי
 והאיה נאמנת על
 מהורה נאמנת על
 על עצמה אמר מר
 האיה נאמנת היכי
 על עצמה אמאי לא
 האיה אני קאמרה אלא
 אימא מציעתא אני
 על עצמה ואיה
 דאיכא עדים אמאי
 לא דליכא עדים אימא
 נאמנת על חברתה
 והאי דליכא עדים
 חזמנא אלא פשיטא
 סיפא דאיכא עדים
 ואמר אביי אין רישא
 ציעתא דליכא עדים
 איכא עדים ואיכא עד
 אני טמאה וחברתי
 אחד את מהורה
 ויזיתא לנפשה חתיה
 רישא אפומא דידה אני
 ואמר לה עד אחד
 וידה איהי כיון דאיכא
 חברתה משתריא
 טמאה ואמר לה עד
 מהורה איהי שותיא
 אביתא משתריא
 חרוביהו טהורות יגזו
 קא עבדה קמ"ל אני
 ויהי כיון דאיכא עדים
 למה לי היינו רישא
 נפשה אבל במקום
 גמ' ¹⁷זוכן שני אנשים
 שהן מעידים זה את
 זנוגה על פ' עד אחד
 במקום שאין עוררין
 רבי שמעון בן הסגן
 לי צריכי דאי תנא
 עדים דליכא דררא
 אבל איהו דלנפשה
 אימא

שנשנו: אין גאנצנים
מעלין לכסוה על פי
דיין. שקורין עליו שם פס
מפסח מאז בינייהו: גמ'
לא דפשיטא מלחא שלקא
לגמור כהן ולקחתייהו
חמא לא. ליתמהנו למימר
הדר רחמיכו למיגמר בה
למשיהו אבל איסו גופיה ד

מזשין קרוב לו ולא היה קידושין כלל. (ב) ל-

מסורת הש"ס

(א) וְהוֹסַפְתָּהּ פ"ב, (ב) כ"ב
לא, (ג) וְהִיטִיט שִׁטְיִיחַ דְּלִקְמָן
דְּלֵא פִסְלֵה נִסְשֵׁה וְהוּכֵה מִזִּי
לְמִיפְרָךְ הַשְׁתָּהּ וְלִשְׁנֵי, (ד)
(ד) וְיִלְדֵי דְסִיד דְּהִיא מְהִימָה
טִי מַעַד אֶחָד לְפִי שְׁנִשְׁכִּית
עִמָּה יוֹדֵעַת יִסְרָה, (ה) .

נורה אור השלם

1. ויאמר שמעון תמות נפשי עם פלשתים ויט בכח ויפל הבית על הסרנים ועל כל העם אשר בו והיו המוחים אשר הבית במותו רבים מאשר המית בתורה שופטים טו ל

גליון הש"ס

מתג' זה אומר בהן אני.
עין בהראש פ"ה דניטין סי'
ח בלוח י:

מוסף רע"י

אין מעלין לכהונה.
לשחוק אהרן נסבין ולחט
מתחיה לעגד נערה ולחט
אל כסיו, על פי עד אחד.
הענידו כחול סין כדברים
ר' לנחמך לקחם ורשום: א
אמר רבי אבהו
אמר: חן מעלין ע"ס עד
אחד, בזמן שיש עד נסבין.
עוררין, דברים הטמאים
אחור, לעשר נשים י, ויסע
נא וגו' לחטן עלי, אבל
במקום שאין עוררין, אלא
על פסל נעלמה, מעלין
לכהונה על פי עד אחד.
שמתחיל סקול (שם).

תוספות רי"ד (המשך)

רד"ח, וזו אומצת שטח
והורדו את זה אומצת
שבחי וטורה אני. לטוך
על נחש סביונה. א"ר מנחם
על נחש מוריון. א"ר מנחם
אדם גדול ובעל הוראה הן
שידעו לעשות כך, ואגלה
אמרתי במנחת ד"ר שמואל
פזנא, א"ר יחזקאל ורש"א
שוק אשכול בקרוביך. פי
[קח] א מלך הן קרוביך.
א"ר יחזקאל ורש"א על
שמואל שזארו השמים
על העובדי כוכבים, ורש"א
לאו לקמן להשתחא
שמואל. א"ר השחא
ליחזקאל פי קודם נשואין.
ופשום רלמא אתיין.
[הדרקין] אטורין לזו
השחא ערעם עבד
והסא. פי שחן. שחן.
כסן וזמא אשחא. מעפון
פחתו רעה. פי
הכסרים הן בבבל ואתא
נאן ויחשש השחא וליכא
ועידו על השחא ורש"א
ואי לא חשיבין.
מותרות
אן להכותה וזמא א"ר
בזאן עבדו חללים.
א"ר שחא על חשיבין
דאזקין אסירא על חללים
ואלו היי קרובים [אן
אזקין חזקין אדחם
שחשן. כשכין שחן
חזקים מלכו. וליכא
א"ר שחא על חשיבין
א"ר מנחם
ששכין א"ר שבחי וטורה
א"ר ורש"א שבחי וטורה
א"ר אומצת. רבון שמעיה
א"ר ע"ז רש"א אבנא
ששכין בידעו עבד שחן
ששכין חלכן א"ר מנחם
להדיע כל א"ר כפי
רבון שמעיה וזו
אשה לא חשיבין לגמול.
על כלום. אי חשיבין
שחאנא ע"ז. אמר א"ר
הורא אן אקמיה. פי
א"ר וזו אומצת עלי